

De Waarheid

De Waarheid

Evelien Smit

Schrijver: Evelien Smit
Coverontwerp: Evelien Smit
ISBN: 9789464485042
© Evelien Smit

1

Het voelt alsof de hele wereld in één klap instort, alsof de grond onder mijn voeten vandaan schuift. Alles om me heen is onscherp en even ben ik bang dat ik flauw ga vallen. Het is ineens veranderd, het is ineens voorbij. Niks voelt meer zoals het was. Waar ik nu ben? Zelfs dat kan ik nauwelijks plaatsen. Ik blijf denken dat het niet waar is, dat het een misverstand is of een vergissing, desnoods een grap.

Een hand op mijn rug, stemmen om me heen die ik niet versta. Het zijn losse flarden en logische zinnen kan ik er niet van maken. Alleen mijn eigen gedachten spoken rond, de gedachten in mijn eigen wereld, die zojuist compleet is ingestort. Want in één klap is alles anders. Mijn leven, ineens niet meer zo voorspelbaar als ik dacht. Zomaar voorbij, zonder waarschuwing of afscheid.

Er loopt een druppel over mijn lip. Ik huil. Mijn handen, die ineens van een vreemde lijken, zijn klam van het zweet. Ik wil het niet geloven, dit kan mij niet overkomen.

Langzaam wordt mijn zicht scherper en ik zie mijn moeder voor me staan met een bezorgde blik op haar gezicht.

‘Gaat het lieverd? Ben je daar nog?’ vraagt ze.

Ik open mijn mond, er komt een raar geluid uit.

‘Is... is het echt waar?’ vraag ik.

Mijn moeder kijkt me meelevend aan. ‘Ja het spijt me Fenne, het lichaam van Liva is vanochtend gevonden in het kanaal bij het Scheggerbos.’

Het zijn dezelfde woorden als zojuist aan de telefoon, maar ze komen net zo hard binnen. *Het lichaam van Liva*. Dat kan niet. Gisteren was ze nog springlevend, alles leek perfect en we waren

gelukkig. Hoe heeft dit kunnen gebeuren? Waarom Liva? Waarom mijn allerbeste vriendin?

‘Weten jullie zeker dat het echt Liva is?’ vraag ik snikkend, met nog steeds de hoop op een misverstand. Mijn moeder heeft nu ook tranen in haar ogen.

‘Het is moeilijk te beseffen, dat snap ik Fenne. Het is vreselijk nieuws. Maar het is zeker dat het Liva Rijnders is.’

Mijn adem stukt. Liva Rijnders, het is haar naam. Het is echt haar lichaam dat ze hebben gevonden. En ze is dood. Zomaar, zonder reden. Ik kan het niet geloven.

‘Leeft ze... echt niet meer?’ vraag ik.

Ik zie dat mijn vader nu ook in de kamer staat. Hij heeft diezelfde meelevende blik op zijn gezicht.

‘Ja, ze is overleden,’ fluistert mijn moeder en haar stem slaat over. Mijn vader loopt naar me toe en omhelst me stevig. Ik blijf verstijfd zitten. Hij zegt wat tegen me, maar ik luister niet. De enige woorden die in mijn hoofd klinken zijn: ‘Liva is dood’. Er is geen plaats voor andere woorden of andere gedachten.

Ik heb niet eens afscheid kunnen nemen en kunnen zeggen hoe ongelofelijk veel ik van haar hield. Wat ze in al die jaren voor me heeft gedaan. Ze was er altijd voor me. En nu kan ik er nooit meer voor haar zijn.

2

Het vreselijke telefoontje is alweer een paar uur geleden wanneer er ineens aangebeld wordt. Mijn moeder doet open en ik zie dat er twee politieagenten voor de deur staan. Aandachtig probeer ik te luisteren naar wat er gezegd wordt. Het gaat om Liva, ze beweren meer informatie te hebben over haar dood.

Mijn moeder laat de twee politieagenten binnen en ze komen aan onze keukentafel zitten. Van beide mannen is de uitdrukking zakelijk en neutraal, alsof ze dit elke dag doen en het doodnormaal voor ze is dat er iemand dood is. Waarschijnlijk is dat ook zo.

Voor mij is het verre van dat. Liva die dood is? Elke keer wanneer ik het besef, voelt het alsof mijn hart verschrompelt en in duizenden kleine stukjes breekt.

Eén van de politieagenten haalt me uit mijn gedachten en begint te vertellen.

Liva is donderdagavond tot laat naar de club geweest. Dat hebben haar ouders en vriendinnen kunnen bevestigen. Ik kan me nog goed herinneren dat ze mij ook probeerde over te halen om mee te gaan. Maar ik ging niet, ik was te moe en moest de volgende dag werken. *Als ik wel was gegaan, was dit misschien niet gebeurd...*

Die nacht is ze, voor zover de politie weet, alleen naar huis gefietst door het donkere Scheggerbos. Ze had gedronken en ze gaan ervan uit dat ze niet goed aan het opletten was. Ze is waarschijnlijk op een of andere manier tegen een boom gefietst, hierbij is ze bewusteloos geraakt en in het kanaal beland. Uiteindelijk is ze verdronken. Die nacht is ze nooit thuisgekomen en haar ouders gaven haar de volgende ochtend als vermist op. Een paar uur later werd ze gevonden.